

[Rasting.]

partis opfattelse er et uføre, er noget uønskeligt. Jeg vil derfor gerne have lov til at fremhæve det investeringssynspunkt — det blev sagt før af det ærede medlem hr. M. Larsen — at man i princippet betragter den private arv som et stærkt incitament til opsparing; og er der noget, samfundet i øjeblikket har brug for, er det opsparingsincitament; det vil vel den højtærede finansminister først af alle være villig til at erkende. Men skal arven virke som incitament i så henseende, må man undgå disse drastiske beskæringer. Går man videre i de andre arveklasser, vil man finde forhøjelser i arveafgiftssatserne om ikke just så drastiske, så noget derhenimod.

Jeg må denne gang ligesom sidst og ligesom den ærede ordfører for partiet venstre (Henry Christensen) erklære mig som modstander af denne specielle sammenkobling af to lovforslag, lovforslaget om „Ungdommens uddannelsesfond“ og lovforslaget om forhøjelse af arveafgifterne; hvis man kan finde andre midler, bør man benytte dem. Man bør gennemgå det almindelige statsbudget, som det blev omtalt både under behandlingen af lovforslaget om uddannelsesfonden og tidligere under dette lovforslags behandling, for at finde indtægter eller besparelser, som kan finansiere denne fond. Jeg må derfor i dag, som jeg gjorde det i marts måned, konkludere derhen, at det ikke er muligt for mit parti at medvirke til lovforslagets gennemførelse.

Johs. Christiansen: Jeg vil gerne til indledning sige, at vi ikke nærer nogen større sympati for sammenkoblingen af lovforslaget om arveafgift og lovforslaget om „Ungdommens uddannelsesfond“.

Vedrørende de foreslåede afgiftsforhøjelser vil jeg for det første udtrykke tilfredshed med, at arvelodder og gaver på op til 5 000 kr. nu bliver gjort afgiftsfrie i klasse A, og dernæst bemærke, at det jo nu forlængst er fastslået i dansk lovgivning, at erhvervelse af arv gøres til genstand for pålægning af visse afgifter til den fælles samfundshusholdning. Afgiftsbestemmelserne hviler på den meget rigtige regel, at jo fjernere en arveberettiget står arveladeren, hvad angår slægtskab, des højere skal den

arveafgift være, der udredes. Denne regel er heller ikke fraveget i det foreliggende lovforslag. Spørgsmålet er blot, om man i satserne har fundet frem til den helt rigtige differentiering dels indenfor den enkelte arveklasse, dels med hensyn til det indbyrdes forhold mellem arveklasserne.

Som allerede antydet har samfundet en vis tilbagefaldsret over opsamlet formue, og vi har naturligvis ikke noget ønske om at pille ved princippet i denne ret, men vi har på den anden side den opfattelse, at tilbagefaldsretten i særlig grad må gælde med hensyn til fjernere slægtnings arveparter, for slet ikke at tale om den gruppe af arvtagere, der overhovedet ikke er i slægt med arveladeren. Problemet, der bliver tilbage, er at finde den mest passende afvejning af afgiftspligten indenfor og mellem de eksisterende arveklasser, der nu foreslås begrænset til 3. Herom kunne der måske være anledning til at foretage visse overvejelser, men det kan formentlig også lade sig gøre.

Der har hidtil været 4 arveklasser. Jeg kan kun billige, at der i arveklasse A, som omfatter ægtefælle, børn og børnebørn, nu foreslås en mindre nedsættelse i forhold til gældende satser, det vil dog sige kun for arvelodder op til 50 000 kr. At nogle af nedsættelserne er så minimale, at man næsten skal se dem gennem lup, er en sag for sig, men det kan vi muligvis se lidt nærmere på i udvalget.

Jeg vil her gerne henvise til den overordentlige betydning, opsparingsproblemet har for hele vor samfundsøkonomi. Denne betydning vurderes endog så højt, at staten giver præmier i form af en vis skattelettelse for at opmuntre til større opsparing. Det er et meget bemærkelsesværdigt træk i tiden, idet foranstaltningen står i nøje forbindelse med nødvendigheden af at øge investeringsmulighederne. Uden dette er det ikke gør ligt at skabe de større eksportindtægter, som er påkrævede af hensyn til valutastillingen og den øgede beskæftigelse, der er så påtrængende nødvendig specielt under hensyn til de såkaldte store årgange, der nu kræver deres plads på arbejdsmarkedet. Hvad jeg her har sagt, er der næppe uenighed om, og spørgsmålet, om det vil være klogt at stramme afgiftsreg-